

ואם תפלה עולה שלמה בעטוף
של מצוה, ובתפלין על ראשו
ובזרועו, נאמר בהם יפל מצדך
אלף. ובזכות תפלין של ראש
וראו כל עמי הארץ כי שם ה'
וגו'. שם ה' הרי פשוטה שהיא
תפלין של ראש. ומיד שרואים
שם ה' על ראשו בתפלה שהיא
אדנ"י, יהו"ה תפלין עליו, מיד
כלם פוחדים ומזדעזעים
מהתפלה, ומהם נופלים ומהם
בורחים. זהו שכתוב יפל מצדך
אלף. ואין מי שעומד לפני שער
התפלה, ועליו נאמר לא יבשו כי
ידברו את אויבים בשער. בשער
שהוא שער המלך.

ואף על גב שבמקום אחר פשוטה
- כאן מקומה. והתפלה היא
השכינה, והקדוש ברוך הוא
תורה, ונאמר בו מסיר אָזְנוֹ
משמוע תורה וגו'. והרי פשוטה
בעלי המשנה, משום שתפלה
היא מצוה וזו שכינה. ותורה
והקדוש ברוך הוא אין צריך
הפסקה ביניהם. וצריך להעלות
תורה ומצוה ביראה ואהבה.
שכל מצוות עשה ולא תעשה,
כלן תלויות משם יהו"ה, וסוד
הדבר - זה שמי לעלם. שמי עם
י"ה - שלש מאות ששים וחמש.
זכרי עם ו"ה - מאתים ארבעים
ושמונה. ומאתים ארבעים
ושמונה תבות הן בקריאת שמע,
ונתנו מאהבה של אהבה.

ומשום זה תקנו הבורח בעמו
ישראל באהבה. ואלו כלולים
באברהם, שנאמר בו זרע אברהם
אוהבי. התפלין הן עז, שנתנו
מיראה שהיא לשמאל. וזהו פחד
יצחק, ששם כל המקטרגים
עולים לתבוע כל הדינים. ומשום
זה, ובזרוע עזו - זה תפלין, י"ה
ביראה, ו"ה באהבה. זהו שכתוב
אהבו את ה' כל חסידיו. תפארת,

ואם צלותא סלקא שלמה בעטופא דמצוה
ובתפלין על רישה ובדרועה, אתמר בהון
(שם צא ז) יפל מצדך אלף. ובזכות תפלין דרישא
(דברים כח ז) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' וגו'.

שם ה' הא אוקמוה דאיהו תפלין דרישא.
ומיד דחזון שם ה' על רישה בצלותא דאיהו
אדנ"י. יהו"ה תפלין עלה, מיד פלהו דחלין
ומזדעזעין מצלותא. ומנהון נפלין ומנהון
ברחין. הדא הוא דכתיב יפל מצדך אלף. ולית
מאן דקאים קמי תרעא דצלותא. ועלה אתמר
(תהלים קכז ה) לא יבשו כי ידברו את אויבים בשער.
בשער, דאיהו תרעא דמלכא.

ואף על גב דבאתר אחרא אוקמוה, הכא
אתרה. וצלותא איהי שכינתא והקדוש
ברוך הוא אורייתא ואתמר ביה (משלי כח ט) מסיר
אָזְנוֹ משמוע תורה וגו'. והא אוקמוה מארי
מתניתין בגין דצלותא איהי מצוה ודא
שכינתא. ואורייתא וקודשא בריך הוא לא צריך
הפסקה ביניהו. וצריך לסלקא תורה ומצוה
בדחילו ורחימו. דכל פקודין דעשה ולא
תעשה פלהו תלין משם יהו"ה. ורזא דמלה
(שמות ג טו) זה שמי לעלם. שמי עם י"ה שם"ה.
זכרי עם ו"ה רמ"ח. ורמ"ח תבין אנון בקריאת
שמע, ואתיהיבו מרחימו דאהבה.

ובגין דא תקינו הבורח בעמו ישראל באהבה.
ואלין כלילין באברהם דאתמר ביה (ישעיה
מא ח) זרע אברהם אוהבי. תפלין אנון עז
דאתיהיבו מיראה דאיהי לשמאלא. ודא פחד
יצחק, דתמן כל מקטרגין סלקין למתבע כל
דינין. ובגין דא (שם סב ח) ובזרוע עזו דא תפלין
י"ה ביראה. ו"ה באהבה. הדא הוא דכתיב
(תהלים לא כד) אהבו את ה' כל חסידיו. תפארת
יהו"ה כליל פלא. ובגין דא אתמר ביצחקב

יהו"ה כולל הכל. ומשום זה נאמר ביצקב והנה ה' נצב עליו, שהוא העמוד האמצעי.

דאחר שנקרא ישראל, עולה ביו"ד ה"א וא"ו ה"א, וסוד הדבר - ישראל עלה במחשבה להבראות. מחשבה - חשב מ"ה, ותמצא בו השם הקדוש. ובשכיל יצקב, שהוא ישראל, נאמר ויברא אלהים את האדם בצלמו, בדיוקן רבוננו ודאי. שפאשר תפלתו עולה למעלה, פרוז יוצא מהרקיעים ואומר: תנו כבוד לדמות המלך.

ואין שער שעומד לפני התפלה הזו. אדני שפתי תפתח, להוציא מזון לבנים הקדושים. שבהיכל הזה שם המזון. בנים חיים ומזונות מצד העמוד האמצעי, והוא בני בכרי ישראל. והוא עץ החיים שיוצא מן החיים שלמעלה, והוא העץ שמזון לכלם בו, ותלוי במזל הקדוש הזקן של הזקנים. ובני השכינה, הם ישראל למטה, החיים שלו תורה, המזון שלו תפלה שנחשבת לקרבן.

ובגרות נאמר על ישראל (בראשית 6) הבה לי בנים. והשכינה היא הקרבן של הקדוש ברוך הוא שמקבל אותה בימין ובשמאל ובגוף, ויחודו עמה בצדיק שהוא אות תפלין ואות שבת וימים טובים.

ויש לשאל, למה מתפללים לקדוש ברוך הוא בכמה דרגות? לפעמים מתפללים לו בספירה ידועה ובמדה ידועה, לפעמים תפלה לימין. זהו שאמרו הרוצה להחפים ידרים. לפעמים לשמאל. זהו שאמרו הרוצה להעשיר יצפין. שהאבא והאמא הם לימין ולשמאל, ולפעמים לעמוד האמצעי, לפעמים

והנה ה' נצב עליו. דאיהו עמודא דאמצעיתא.

רבתר דאתקרי ישראל סליק ביו"ד ה"א וא"ו ה"א. ורזא דמלה ישראל עלה במחשבה להבראות. מחשבה, חשב מ"ה ותשפח ביה שמא קדישא. ובגינה דיעקב דאיהו ישראל אתמר, (שם א כז) ויברא אלהים את האדם בצלמו, בדיוקנא דמארה ודאי. דכד צלותא דילה סלקא לעלא פרוזא נפיק מרקיעין ויימא, הבו יקרא לדיוקנא דמלפא.

ולית תרעא דקאים קמי האי צלותא. (תהלים נא) אדני שפתי תפתח, לאפקא מזונא לבנין קדישין דבהאי היכלא תמן מזונא. בני חיי ומזוני מסטרא דעמודא דאמצעיתא, ואיהו (שמות ד כב) בני בכרי ישראל. ואיהו עץ החיים דנפיק מחיים דלעלא, ואיהו אילנא דמזון לכלא ביה, ותליא במזלא קדישא סבא דסבין. ובנין דשכינא אנון ישראל לתתא חיים דילה אורייתא, מזונא דילה צלותא דחשיבא לקרבנא.

ובגרותא אתמר לגבי ישראל (בראשית ל א) הבה לי בנים. ושכינתא איהי קרבנא דקדשא בריך הוא דמקבל לה בימינא ושמאלא וגופא. ויחודא דילה עמה בצדיק דאיהו אות תפלין ואות שבת וימין טבין. ואית למשאל למה מצלאין לקדשא בריך הוא בכמה דרגין. זמנין מצלין ליה בספירה ידיעה ובמדה ידיעה. לזמנין צלותא לימינא. הדא הוא דאמרו הרוצה להחפים ידרים. לזמנין לשמאלא הדא הוא דאמרו הרוצה להעשיר יצפין. דאבא ואמא לימינא ושמאלא אנון. לזמנין לעמודא דאמצעיתא. לזמנין לצדיק כל צלותא סלקא לדרגא ידיעה. אלא

לצדיק. כל תפלה עולה לדרגה ידועה. אלא ודאי יהו"ה הוא בכל ספירה וספירה.

והתפלה היא שכינה. בזמן שצריכים לרחם על העולם, עולה בימין. ובזמן שצריך לעשות דין בעולם, עולה לשמאל. והפל אל יהו"ה שהוא בכל מקום. ומשום זאת, זאת תורת העלה. ה' עלה לה'. וזו התפלה, שהיא השכינה קרבן לה'. וכשעולה אליו, צריך להכליל עמה כל הספירות, שאין קדשה פחות מעשרה, שהיא קדשתו, ברכתו ויחודו.

ומשום כך, כשרוצה אדם להעלות תפלה למעלה, צריך להעלותה בכל התנועות, ואם הנחש רוצה לקטרג לתפלה, צריך לעשות אותה מקלע. וסוד הדבר - זרקא מקף שופר הולף סגולתא.

פתח רבי שמעון ואמר, עליונים שמעו, תחתונים התכנסו. אלו ראשי הישיבה שלמעלה ולמטה. אליהו, בשבועה עליך, טל רשות מן הקדוש ברוך הוא ורד לכאן, שהרי קרב גדול מזמן לך. חנוף מטטרו"ן רד לכאן אתה וכל ראשי הישיבה שתחת יך, שלא לכבדי עשיתי, אלא לכבוד השכינה.

פתח כמו מקדם ואמר, הזרקא, ודאי בה צריך להעלות התפלה לאותו המקום הידוע, שהרי אכן המקלע שנוקרה למקום ידוע, כך צריך להעלות המחשבה בתפלה בפתח הזה, היא אכן מכללת ומעטרת שנאמר בה כל הזוקף זוקף בשם, צריך להעלותה למקום שנטלה. ובאותה שעה שמעלה אותה אל בעלה, אפלו נחש ברוך על עקבו לא יפסיק.

אף על גב שנאמר בו (בראשית א) משם רעה אכן ישראל,

ודאי יהו"ה איהו בכל ספירה וספירה. וצדוהא איהי שכינתא. בזמנא דבעי לרחמא על עלמא סליקת בימינא. ובזמנא דבעי למעבד דינא בעלמא, סליקא לשמאלא, וכלא לגבי יהו"ה דאיהו בכל אתר. ובגין דא (ויקרא ו ב) זאת תורת העלה. ה' עלה לה'. ודא צלותא, דאיהי שכינתא קרבן לה'. וכד סליקת לגבה, צריך לאכללא עמה כל ספירן, דלית קדשה פחות מעשרה, דאיהי קדשה דילה ברכה דילה יחודא דילה (דף קכט ע"ב).

ובגין דא פד בעי בר נש לסלקא לצלותא לעלא, צריך לסלקא לה בכל תנועין. ואם חו"א בעי לקטרגא לצלותא צריך למעבד ליה קירטא. ורזא דמלה זרקא מקף שופר הולף סגולתא.

פתח רבי שמעון ואמר, עלאין שמעו תתאין אתפנשו, אלין מארי מתיבתא דלעלא ותתא אליהו באמאה עלך, טל רשו מקדשא בריך הוא ונחית הכא דהא קרבא סגיאה אודמנת לך. חנוף מטטרו"ן נחית הכא אנת וכל מארי מתיבתא דתחות יך. דלא ליקרא דילי עבידנא אלא ליקרא דשכינתא.

פתח פמלקדמין ואמר זרקא ודאי בה צריך לסלקא צלותא לההוא אתר ידיע, כמה דהאי אבנא דקירטא דאזדריקת לאתר ידיע, הכי צריך לסלקא מחשבתא בצלותא בהאי תגא דאיהי אבן מכללת ומעטרת דאתמר בה כל הזוקף זוקף בשם וצריך לסלקא ליה לאתר דאתנטלת ובההיא שעתא דסלקי לה לגבי בעלה אפלו נחש ברוך על עקבו לא יפסיק. אף על גב דאתמר ביה (בראשית ג טו) ואתה תשופנו עקב, הדיא אבן דאיהי י' דיעקב דאתמר בה ואתה תשופנו עקב - האבן ההיא שהיא י' של יעקב, שנאמר